

Strejkbrytaren

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta verk av **Jack London** (1876-1916) har digitaliserats av SAC-Syndikalisterna och anpassats för Projekt Runeberg i oktober 2013 av Ralph E. samt OCR-tolkats av Bert H.

Jack London höll detta tal, *The Scab,* första gången den 5 april 1903 på Oakland Socialist Party Local, varefter den 1905 gavs ut i boken *War of the Classes*. Läs mer på hemsidan **The World of Jack London** eller på **Internet Archive**!

*Den engelska titeln på Jack Londons broschyr är **The Scab. Scab** betyder visserligen strejkbrytare och **Scabed goods** betyder visserligen likaledes strejkbrytaregods, men liksom scab betyder **mera** än strejkbrytare, så betyder scabed goods också **mera** än strejkbrytaregods. Då i denna broschyr likväl **scab** överallt översatts med **strejkbrytare,** så är det till följd av det svenska språkets fattigdom. Det finns inget svenskt ord som helt täcker ordet scab. Det som kommer närmast är strejkbrytare. Och vi ha då varit hänvisade att endera använda detta eller också använda långa och besvärliga omskrivningar var gång ordet scab förekom i den engelska texten. Då det senare var allt för litet ändamålsenligt, valde vi det förra.*

*Det engelska scab är visserligen ersättningsordet för vårt svenska strejkbrytare, men har **dessutom** en långt mera omfattande betydelse. Jack London definierar själv i den följande texten **scab** som **"en person som ger mera värde för samma pris än en annan"**.*

*Så användes det ungefär också bland arbetarna. En **scab** är icke blott den som utför direkt strejkbryteriarbete genom att sälja sin arbetskraft under en strejk till den arbetsköpare som träffats av strejken, men en **scab** är också den som arbetar **under** den gängse arbetslönen, **under** de organisationsmässigt fastslagna ackordspriserna eller tidlönerna och därigenom pressar ned priserna för sina kamrater. I denna betydelse användes scab i hela den anglosaxiska fackföreningsvärlden.*

I den germanska fackföreningsrörelsen har man ännu icke kommit så långt, att man på allvar påtalat denna form av arbetarnas osolidariska lönenedpressning, långt mindre att man ställt det i paritet med strejkbryteriet eller rent av identifierat det med detta.

Det är nu denna fråga om ***scabing,*** *om* ***strejkbryteri,*** *som Jack London tagit itu med att analysera på ett överdådigt sätt. Han söker gå till botten med frågan, går kanske ibland till hårklyveri, men visar hur ytterst komplicerad den dock är. Det är en broschyr som driver till tänkande och reflektion, och när vi följt hans resonemang till slut, förstå vi blott så mycket bättre hur omöjligt det är att "lappa" på det gamla samhället, och hur nödvändigt det är att rasera hela det gamla systemet och bygga upp ett nytt på helt andra ekonomiska principer: på solidaritetens och jämlikhetens principer.*

Översättaren.

I ett samhälle där det råder konkurrens mellan medlemmarna, där män kämpa mot varandra för föda och husly, vad är väl där mera naturligt, än att den slags frikostighet, som förminskar tillgången till föda och husly för andra än den frikostige själv, betraktas som en fördömmandsvärd ting? De gamle vise sa', att den som tar från en man hans börs tager från honom hans existens. Att angripa en människas föda och husly är att angripa hans liv. Och i ett samhälle, som är baserat på kamp med näbbar och klor, är en sådan handling, även om den begås under frikostighetens mask, ingenting mindre än ohygglig, och ett hot till livet.

Det är på grund därav, som arbetaren är så ytterst fientlig mot andra arbetare som utbjuder sig att arbeta längre tid eller för mindre betalning. För att behålla sin plats (d. v. s. för att kunna leva) måste han då göra ett lika frikostigt erbjudande, vilket ärdetsamma som att giva avkall på en del av de bekvämligheter han haft. Att sälja sitt arbete för två dollars pr dag i stället för två och en halv, innebär att han, hans hustru och hans barn icke längre får behålla ett så pass gott tak över huvudet, icke får så varma kläder på kroppen, icke så närande mat i sin mage. Kött kommer att köpas mindre ofta och det kommer att bli segare och mindre närande. Nya skor komma mindre ofta på barnens fötter, och sjukdom och död kommer att bli mera hotande i ett billigare hus med billigare grannskap.

Därför hotar den frikostige arbetaren, som ger en längre dags arbete för mindre betalning, sin mindre frikostige arbetsbröder till livet, och, om han i lyckligaste fall icke fullständigt förstör det, så förminskar han alltid dess värde. Varefter den mindre frikostige arbetaren betraktar den frikostige som en fiende, och, som män äro benägna att göra i ett samhälle med kamp på näbbar och klor, söker att döda den man som strävar att döda honom.

När en strejkande arbetare med en sten slår ihjäl den man som tagit hans arbete, har han ingen känsla av att göra något orätt. Innerst inne i sin själ känner han denna handling moraliskt bejakad, fast utan att förnuftsenligt utreda motiven. Han kännerdunkelt, att han har rätt, precis som boerna, som försvarade sina hem, kände sig ha rätt med varje kula de fyrade av mot de inträngande engelsmännen, fast känslan där var klarare. Bak varje sten, kastad av den strejkande arbetaren, ligger den starkare egoistiska "viljan att leva" för egen del och den svagare altruistiska viljan till livet för familjens skull. Familjegruppen kom till världen innan staten, och i ett samhälle som fortfarande står på den primitiva näbb-och-klor-ståndpunkten är vilja till statsliv icke så bjudande för arbetaren som viljan till hans eget och familjens liv.

Till detta bruk av sten, klubbor och kulor finner den själviske arbetaren det nödigt att giva sina känslor uttryck i tal. Precis som den fridfulla landkrabban kallar sjörövaren en "pirat" och borgaren kallar den man som bryter sig in i hans kassaskåp för "rövare", så använder den själviske arbetaren den skymfande titeln "strejkbrytare" på den arbetare, som berövar honom hans föda och husly, genom att utportionera sin arbetskraft med större frikostighet. Och den skymfande innebörden av strejkbrytare är lika fruktansvärd som beteckningen "förrädare" eller "Judas".

Den arbetare, som ger mera tid, kraft eller yrkesskicklighet för samma lön än en annan, eller ger samma tid, kraft eller yrkesskicklighet för mindre lön, är en strejkbrytare. Denna frikostighet från hans sida skadar hans arbetsbröder, ty det tvingar dem till en liknande frikostighet, vilket icke är i deras smak, då det ger dem mindre föda och sämre husly.

Men ett ord må bli sagt till förmån för strejkbrytaren. Precis som hans handling tvingar hans rivaler till lika

frikostighet med arbetskraften, på samma sätt tvinga hans rivaler honom till ofrivillig frikostighet, genom sin medfödda eller upptränade större arbetsskicklighet. Han blir icke strejkbrytare därför att han önskar bli det. Inget tankens hugskott, ingen hjärtats känsla driver honom att giva mera arbetskraft än hans rivaler för en bestämd summa.

Det är därför att han icke kan få arbete till samma betalning som de andra, som han blir strejkbrytare. Det finns mindre arbete att utföra än det finns män till att verkställa det. Detta är ett obestridligt faktum, eljes skulle icke strejkbrytarna uppträda i så stort antal på arbetsmarknaden. Därför att strejkbrytaren är svagare eller mindre arbetsskicklig, mindre rikt utrustad eller mindre energisk, är det omöjligt för honom att få arbete med samma betalning som de andra. För att kunna få deras platsmåste han giva större utbyte, arbeta längre tid eller gå för mindre lön. Han gör så och kan icke hjälpa det, ty hans vilja att leva är den kraft som driver såväl honom som de andra; och för att kunna leva måste han komma i besittning av föda och husly, vilket han endast kan genom att erhålla tillåtelse att arbeta för någon som äger ett stycke jord eller ett maskineri. Och för att få tillåtelse av denne, måste han göra affären profitabel för honom.

Sedd i denna belysning är strejkbrytaren, som ger mera arbetskraft för ett lägre pris än hans arbetsbröder, dock icke alls frikostig. Han är icke mera frikostig med sin arbetskraft än den ofrie slaven eller straffarbetsfången, som ger sin arbetskraft för det rena existensminimum. Men inom vissa gränser kunna dessa slå dank och skolka, och överträffas därför i frikostighet av maskinen, vilken aldrig slår dank eller skolkar, och är den mest idealiskt fullkomnade “strejkbrytare“.

Det är ingenting trevligt att vara strejkbrytare. Icke blott att det icke följer något socialt anseende med det; icke blott att det medför förakt från arbetskamraterna, men även med hänsyn till föda och husly är det dålig affärspolitik. Ingen önskar att vara strejkbrytare, att ge mest för minst. Detligger i varje individs önskan just det motsatta – att ge minst för mest. Och, levande i ett näbb-och-klor-samhälle, ge de starkaste individerna sig i avgörande strider för denna princip. Men denna strid är i sin mest påfallande form – i striden om delningen av en gemensam produkt – icke en strid mellan individer, men mellan grupper av individer: kapital och arbete. Både kapital och arbete vända sig till råmaterialet, göra något brukbart av det, öka dess värde, och så etablera de en träta om delningen av det tillagda värdet. Ingen vill giva mest för minst. Båda sträva att giva mindre än den andre och att få mera.

Arbetet förenas i de fackliga organisationerna; kapitalet i bolag, associationer, föreningar och truster. Resultatet blir en kamp mellan grupper i vilken individerna icke spela någon rol som individer. Timmermännens förbund exempelvis sänder meddelande till byggmästarnas organistion, att de begära påökning av medlemmarnas löner från 3½ till 4 dollars och halva lördagen fri. Detta innebär att timmermännen sträva att giva mindre för mera. Där de erhöllo 21 dollars för 6 hela arbetsdagar söka de att få 22 dollars för 5½ dags arbete, d. v. s. de vilja arbeta en halv dag mindre varje vecka och ha en dollars mer betalt.De beräkna även att inskränkandet av arbetstiden på lördagen till en halv dag skall ge arbete för ännu en ny kamrat på var elfte sysselsatt arbetare. Detta ger ett ypperligt exempel på gruppidéns utveckling. I denna kamp har den ensamme individen icke alls någon utsikt att slå sig fram. Den ensamme timmermannen skulle bli krossad som ett stoftkorn av byggmästarnes organisation, och som ett stoftkorn skulle också den ensamme byggmästaren bli krossad av timmermännens förbund.

I kampen om delningen av den sammansatta produkten brukar arbetet fackorganisationen med dess två stora vapen – strejk och bojkott; å sin sida brukar kapitalet truster och sammanslutningar, vars vapen äro den svarta listan, lockouten och strejkbrytaren. Strejkbrytaren är det ojämförligt farligaste vapen av dessa tre. Han är mannen som bryter strejkerna och orsakar allt bråket. Utan honom skulle det icke bli något bråk, då de strejkande skulle förhålla sig lugna i det oändliga så länge blott andra män icke var i deras plats och så länge som den särskilda kapitalistsammanslutning, med vilken de äro i strid, äter upp sig själv i påtvingad sysslolöshet.

Men båda de stridande parterna ha reservvapen i beredskap. Om det icke voreför strejkbrytarens skull, skulle dessa vapen icke bli brukade. Men strekbrytaren tar den strejkande arbetarens plats, vilken nu genast börjar att bruka det våldsamma och mest fruktansvärda vapnet: – terrorismen. Strejkbrytarens vilja till livet ryggar tillbaka

för hotet om brutna ben och våldsam död. Med all möjlig respekt för arbetarledarna, så är terrorismen ett välgrundat och mycket framgångsrikt vapen för organisationerna. Det har antagligen tillfört dem flera segrar än alla de andra vapnen i deras arsenal. Terriorismen måste emellertid bli rätt förstådd. Den är uteslutande riktad mot strejkbrytaren, men med en sådan hänsynslöshet att faran för säkerheten till liv och lem driver honom bort från strejkbryteriet.

– – –

Men den enda ärliga moral som utvecklats å ömse håll är den rödglödgade indignation man på båda sidor lägger i dagen över de orättvisor som utövas av motparten. En strejkande chaufför kan med välbehag slå armarna av en strejkbrytare med en järnstång i en enslig gränd, så att han icke längre kan köra en automobil, men skriker högt i himmelens sky efter rättvisa om kapitalisten slår sönder hans skalle med hjälp av en klubba i en polishand. En fackföreningsmedlem kan deklamera medpassionerad vältalighet för den av Gud skänkta rätten till 8-timmarsdag, och samtidigt bruka sina egna förtroendemän sjutton av dygnets tjugofyra timmar.

En kapitalist, som den avdöde Collis P. Huntington, och män som han finns det i massor, vilken brukat ett långt liv till att köpa ett oändligt antal lagstiftare, skulle bryta ut i ett dygdefullt ursinne och i oförlikneliga uttryck fördöma "den farliga tendensen att ropa på regeringen" om hjälp till arbetarelagstiftning. Utan ringaste betänksamhet skulle en medlem av kapitalistgruppen draga in tiotusental av stackars arbetarebarn i sina livsförödande bomullsfabriker och gråta sentimentala och konstitutionella tårar öven en strejkbrytare som träffats i baken av en sten. Han kan uppställa ett "fritt" tvångskontrakt med en oorganiserad arbetare på basis av en svältlön, sägande: "Tag det om ni vill, låt bli om ni det vill", väl vetande att om arbetaren icke tar det, skall han komma att dö av hunger. Och i nästa ögonblick, när en organisatör drar den mannen in en fackförening, skall han bli patriotiskt upprörd över denna begränsning av "alla människors oförytterliga rätt och frihet till arbete". I korthet: man sätter huvudsakligen krav på moralen på motståndaresidan. Man är icke i strid försin moraliska välfärds skull, men för att å ömse håll få mest för minst.

Men frågan har flera sidor än de vi ännu diskuterat. Den osolidariske arbetaren är icke mera avskydd av sina arbetsbröder än den osolidariske arbetsköparen av sina kapitalistbröder. En kapitalist må ge minst för mest till sina arbetare och i så avseende uppträda solidariskt mot sina kapitalistbröder, men samtidigt kan han i sitt förhållande till samma bröder giva mest för minst och sålunda uppträda på det mest osolidariska sätt. Osolidaritet mot sina arbetsköparebröder betraktas som den nedrigaste av alla förbrytelser. På samma sätt som arbetarna ha sammanslutit sig i organisationer för att skydda sig själva för faran av underbetald arbetskraft, har arbetsköparna också organiserat sig för att skydda sig för den osolidariske arbetsköparen. Arbetsköparnas föreningar, bolag och truster äro ingenting annat än fackföreningar. De äro organiserade för att förhindra "strejkbryteri" ibland dem själva. För detta ändamål förena de sina inträssen, bestämmer priser och ställer upp en obruten och fientlig front mot arbetargruppen.

Som det redan sagts, ingen önskar att spela den nödtvunget frikostiga rollen av strejkbrytare. Det är alltid en dålig affär.Och det är ett faktum att det icke skulle finnas några strejkbrytare bland kapitalisterna, d. v. s. män som uppträdde osolidariskt mot sina kapitalistbröder, om det icke fanns mera kapital än det är arbete för kapitalet att utföra. När det finns tillräckligt med fabriker för att möta efterfrågan av en viss produkt, så är uppbyggandet av nya fabriker, i konkurrenssyfte, för tillverkning av samma varor, ett bevis på att det finns kapital utan jobb. Den första verkan av denna nya insats av kapital kommer att bli nedprässning av priserna, att ge mer för mindre, en form för kapitalistiskt "strejkbryteri"; det blir med ett ord ett slag riktat mot det mindre frikostiga kapitalet, ett hot mot dess existens.

Ingen "kapitaliststrejkbrytare" strävar att ge mer för mindre av något annat skäl än det, att han hoppas, genom underbjudandet av sin konkurrent och denne konkurrents undanträngande från marknaden, att erhålla hela marknaden och dess profit för sig själv. Hans äregirighet är att uppnå den dag då han skall stå ensam på marknaden både som köpare och säljare, då han skall bli självhärskare, köpande mest för minst, säljande minst för mest, görande alla omkring sig beroende. Detta har exempelvis blivit fallet med Rochefeller och Standard

OilCompany. Han har passerat genom alla smutsiga grader av “strejkbryteri“ och nått sin nuvarande position som den inkarnerade icke-strejkbrytaren, genom den monopolställning han intager. Men för att kunna kvarhålla sig i denna avundsvärda ställning, måste han varje ögonblick vara beredd att åter uppträda som “strejkbrytare“. Och han är beredd. Så snart en konkurrent uppträder ändrar Rockefeller hållning; från att ge minst för mest ger han mest för minst med en sådan hämdgirighet, att han driver sin konkurrent bort från marknaden.

De organiserade kapitalisterna skada “strejkbrytarkapitalisten“ genom att vägra honom de vanliga fördelarna av affärsförbindelser, boykotta honom och lägga de mest hänsynslösa planer. De organiserade arbetarnas behandling av en arbetarstrejkbrytare med en klubba är mera primitiv, men är icke obarmhärtigare än de organiserade kapitalisternas uppträdande.

Mr Casson berättar om en New-York-kapitalist som för några år sedan utgick ur Sockerunionen och blev “strejkbrytare“. Han värderades till omkring 20 millioner dollars. Men Sockerunionen, som stod skuldra vid skuldra tillsammans med Järnvägsunionen och åtskilliga andra, krossade honom fullständigt. Så fruktansvärt träffade de honom, att han tillsina kreditorer måste överlämna sitt hem, sina höns och sitt guldur. I själva verket blev han lika lemlästad av kapitalistunionernas förbund som någonsin en strejkbrytare bland arbetarna blivit lemlästad. Avsikten är i båda fallen densamma, att förstöra produktionsförmågan. Arbetarestrejkbrytaren blir med en hjärnskakning satt ur spelet; och på samma sätt med kapitalisten, som förlorat alla sina dollars ända ned till sina höns och sitt guldur.

Men strejkbryteriets rol sträcker sig längre än till den enskilde individen. På samma sätt som enskilda strejkbrytare uppträda mot enskilda individer så uppträda också strejkbrytaregrupper mot andra grupper. Och de principer, som tillämpas äro precis desamma, som i de indidividuella fallen. En grupp, i sin egenskap av organisation, är ofta tvingad att ge mest för minst och därmed angripa en annan grupps liv. För närvarande är hela Europa blek av fasa för den kollosale “strejkbrytaren“ Förenta Staterna. Och i Europa föres en larmande agitation för ett nationernas förbund till skydd mot Förenta Staterna. Det må här i förbigående anmärkas, att denna agitation i det stora hela på intet sätt skiljer sig från fackföreningsagitationen bland arbetarna. Bråket är orsakat av “sträjkbrytaren“ som ger mest för minst. Resultatetav Amerikas ständiga “strejkbryteri“ blir ett angrepp på Europas föda och husly. Sättet för Europa att skydda sig själv är att sluta upp med att slåss inbördes och bilda ett förbund mot Amerika.

– – –

Allt detta må förefalla fantastiskt och falskt, men det finns en kärna i det av sanning, mera betydelsefull än det måhända förefaller. Civilisationen måste i våra dar bli uttryckt med termer från fackföreningsrörelsen. Den individuella kampen har i stor utsträckning sopats bort, men gruppkampen växer oerhört. Och de saker för vilka grupperna slåss äro de samma som förr i världen. Avklädd alla spetsfundigheter och inkrånglade begrepp står kampen mellan människorna huvudsakligen och föda och husly. Och liksom man förr i världen kämpade med näbbar och klor, så slåss man också i dag med näbbar och klor utvecklade till arméer och flottor, maskiner och ekonomiska verktyg.

Med den definitionen, att en strejkbrytare än *en person som ger mera värde för samma pris än en annan*, förefaller det som om samhället skulle kunna uppdelas i det stora hela i två klasser: strejkbrytare och icke-strejkbrytare. Men vid en närmare undersökning finner man emellertid, att icke-stejkbrytarna äro en försvinnande del. I densociala djungeln ligger alla och lurar på alla. Så som i fallet Rockefeller, han som i går var “strejkbrytare“ är en “icke-strejkbrytare“ i dag, för att i morgon kanske åter bli “strejkbrytare“.

Den kvinnliga stenograf eller bokhållare, som går för 40 dollars i månaden då en man får 75, är “strejkbrytare“. Likaså den kvinna, som gör en mans arbete vid en vävmaskin, och det barn som går in i fabriken. Och fadern, som blir offer för detta “strejkbryteri“, blir utan arbete genom “strejkbryteri“ av hustrurna och barnen, räddar sig själv genom att skicka sin egen hustru och sina egna barn att bli “strejkbrytare“.

När en förläggare erbjuder en författare större honorar än andra förläggare betalt honom, så uppträder han

osolidariskt som “strejkbrytare“ mot dessa andra förläggare. Reportern i en tidning, som finner, att han borde ha mera betalt och säger ifrån om det, blir visad på dörren och ersatt med en reporter, som blir “strejkbrytare“; varefter den förste, kanske tvingad av svälten, går till en annan tidning och blir “sträjkbrytare“, mot sig själv. Ministern som gör sig förtogen med ett ämbete och väntar på en utnämning som skall giva honom – låt oss säga 2,000 mera, finner sig ofta utsattför “strejkbryteri“ från en annan mera penningbehövande minister; och nästa gång är det hans tur att bli “strejkbrytare“ när en ministerbroder vänder sitt hjärta mot ett ämbete. Strejkbrytaren finns överallt. De professionella strejkbrytarna, vilka, som yrkesklass, mottar högre löner, vill komma att uppträda som “strejkbrytare“ mot varandra, och strejkbrytarefackföreningar bildas för att förhindra strejkbrytarna uppträda som strejkbrytare mot strejkbrytare.

Det finns “icke-strejkbrytare“, men de äro vanligen födda så och beskyddade av samhällets hela makt vid besittandet av “föda och husly“. Kung Edvard är en sådan typ, liksom alla individer som mottar ärftlig “föda-och-husly“-previlegier sådana som den nuvarande hertingen av Bredford för exempel, som årligen mottar 75,000 pund sterling (bortåt 1½ million kronor) från det goda folket i London, därför att någon tidigare kung skänkt hans förfäder marknadsprevilegier av Covert Garden. De icke ansvariga rika äro likaledes “icke-strejkbrytare“, och med dem menas den kupongklippande klass som hyr sina driftsledare och hyr hjärnor till att förvalta de pängar som lämnats dem av deras förfäder.

Oberäknat dessa lyckliga skapelser äro alla de andra “strejkbrytare“ en eller annangång i sitt liv, givande mer för ett visst pris än någon annan. Den ödmjuka professorn vid en donerad institution, ger mera för sin lön än den mera frispråkige professorn, vars stol han intagit.

I vårt näbb-och-klor-samhälle äro de stridande intressena så intrasslande, att folk icke kunna undvika att bli strejkbrytare och bli det ofta mot sin önskan, och omedvetet. Då någon yrkesgrupp på en viss plats begär och erhåller en påökning av lönerna göra de omedvetet sina kamrater på de platser som icke erhållit lönetillägg till “strejkbrytare“. I San Francisco fingo exempelvis barberarna, arbetarna i tvättinrättningarna och mjölkutkörarna sådan löneökning. Arbetsköparna lade samvetsgrant denna löneökning på varupriserna. Priset på rakning, tvätt och mjölk steg ögonblickligen. Detta förminskade köpekraften av de oorganiserade arbetarnas lön: och i själva verket reduserades därmed deras löner och de gjordes i än högre grad till “strejkbrytare“.

Den engelske arbetaren är obenägen att vara “strejkbrytare“ och därför begränsar han sin produktion för att ge mindre för den lön han mottar. Därigenom gör han det till en viss grad möjligt för den amerikanske kapitalisten, som av sina arbetare får en mindre begränsadarbetsavkastning, att uppträda som “strejkbrytare“ mot den engelska kapitalisten, genom att giva mer för mindre. Resultatet härav (naturligtvis kombinerat med andra orsaker) blir att den amerikanske kapitalisten och arbetaren därmed angriper de engelska arbetarnas och kapitalisternas “föda och husly“.

Den engelske arbetaren svälter i dag, därför att han till allt annat icke är “strejkbrytare“. Han praktiserar Ca’ Conny-politiken, vilket torde kunna definiseras som: “ta det med ro“. För att erhålla mest för minst utför han i många fall icke mer än en fjärdedel till en sjättedel av det arbete han skulle kunna utföra. Ett exempel härpå är byggnadsarbetet vid Westinghouse Electrica Works i Manchester. Den engelska arbetskvantiteten var 400 tegel pr dag. Westinghousesbolaget importerade en amerikansk entreprenör med ett halvt dussin pådrivare, amerikanska förmän, och de engelska arbetarna uppnådde med lätthet ett genomsnitt av 1,800 tegel pr dag, med ett maximum av 2,500 tegel för det lättaste arbetet.

De engelska arbetarnas Ca’ Conny-taktik, vilket är den mycket hedersvärda, att giva minst för mest, är samma taktik som användes av de engelska kapitalisterna, vilket dock icke hindra att dessa, som hotas avamerikansk konkurrens, med mycket hätska blickar betrakta arbetarnas uppträdande.

Ända från fabrikssystemets första början har den engelske kapitalisten med glädje fattat varje tillfälle att giva minst för mest. Han har gjort det över hela världen, varhelst han kunde skapa ett handelsmonopol; och han gjorde det hemma mot de arbetare han sysselsatte i fabrikerna, fördärvande dem, krossande dem likt flugor. En del av de stoltaste engelska förmögenheterna torde ha sin upprinnelse i detta att giva minst för mest åt de olyckliga

slavarna i fabriksstäderna. Men nu känner den engelske kapitalist sig kränkt därför att hans arbetare använda precis samma system mot honom, som han förut använt mot dem och som han åter ville använda om det åter bjöds tillfälle.

Men Ca' Canny är dock en farlig ting för den engelske arbetaren. Det har drivit skeppsbyggeri från England till Skottland, flaskblåsning från Skottland till Belgien, flintglastillverkning från England till Tyskland, och i dag driver det ständigt industri efter industri över till andra länder. — — Det synes som om den engelske arbetaren står mellan djävulen och avgrunden. Om han ger mest för minst blir han ställd inför ett ohyggligt slaveri, ett sådant slaveri, somutmärkte fabrikssystemets början. Om han ger minst för mest driver han industrien bort till andra länder och får inget arbete alls.

De amerikanska fackföreningarna ha ingenting att skryta av. De ha mycket att skämmas för. De predika visserligen passionerat kortare arbetstid och höga löner; ju kortare arbetstid och ju högre löner desto bättre. De hata en strejkbrytare lika fruktansvärt som en patriot hatar en högförrädare eller en kristen hatar en Judas. Men till trots av allt detta äro de lika så stora “strejkbrytare“ som Förenta Staterna är det. Trots alla de omskrutna fackorganisationerna och höga arbetareideal äro de dock de värsta “strejkbrytare“ på vår planet.

Även då den amerikanske arbetaren fick 4½ dollars pr dag, verkade han, på grund av sin skicklighet och stora arbetskraft, som “strejkbrytare“ mot så kallade strejkbrytare, som tog hans plats för endast en femtedel eller 90 cents pr dag och för en längre arbetsdag. Vid ett speciellt tillfälle gåvo fem kinesiska kulis under en längre arbetstid mindre arbete för den mottagna lönen än en amerikansk arbetare.

Det är mot sin arbetsbroder på andra sidan atlanten, som den amerikanske arbetaren på det mest skändliga sätt uppträder som “strejkbrytare“. Som Mr Masson harvisat, erhåller en engelsk spikmakare 3 dollars pr vecka medan en amerikansk spikmakare kan nå ända till 30 dollars pr vecka. Men medan den engelske arbetaren tillverkar 200 pounds spik pr vecka, tillverkar den amerikanske 5,500 pounds. Om han vore lika så “renhårig“ som sin engelske broder, och allt annat varit lika, så skulle han efter den engelske arbetarens priser haft en veckolön av 82½ dollars. Som det nu är går han för en underbetalning av 52½ dollars pr vecka, för vilken summa han blir strejkbrytare. D:r Schultze-Gævernitz har visat, att en tysk vävare tillverkar 466 yards bomullsväv pr vecka för ett pris av 0,3 pr yard, medan en amerikanare tillverkar 1,200 yards till ett pris av 0,02 pr yard.

Nu invänder man, att detta till stor del beror på de bättre amerikanska maskinerna. Fullständigt riktigt; men icke desto mindre är det till en stor del beroende på den större energien, skickligheten och villigheten hos den amerikanske arbetaren. Den engelske arbetaren är trofast mot Ca' Canny-taktiken. Han vägrar blankt att ta ut så mycket arbete av en maskin som Nya Världens “strejkbrytare“ tar ut. Mr Maxim observerade en tidsödande handarbetsprocess i sin engelska fabrik och konstruerade en maskin, som han ansåg skulle överflödiggöraåtskilliga arbetare. Men man efter man sattes till maskinen och utan undantag fingo de varken mer eller mindre arbete ut ur den än en arbetare gjorde för hand. De lydde signalen från sin organisation och tog det med ro, så att Mr Maxim förtvivlad måste uppgiva försöket. Den engelske arbetaren vill varken sköta så många maskiner eller köra dem med sådan hastighet som den amerikanske. En amerikansk arbetare kan “samtidigt sköta tre, fyra eller sex maskiner och giva dem samma uppmärksamma passning, medan en engelsk arbetare är tvingad av sin organisation att begränsa sig till en, så att det kan bli arbete till ett halvt dussin män“.

Med få undantag äro alla människor “strejkbrytare“. Den starke, arbetsduglige mannen erhåller arbete och behåller det tack vare sin styrka och duglighet. Och han behåller det därför, att han genom sin styrka och arbetsskicklighet kan utföra mera arbete än den svagare och mindre skicklige arbetaren. Han blir därigenom “strejkbrytare“ mot sin svagare arbetsbroder. Detta är ovederläggligt. Han ger mer utbyte för det pris som betalas av arbetsköparen.

Den starkare arbetaren uppträder som strejkbrytare mot den svagare därför, att hans konstitution är sådan, vilket icke hankan hjälpa. Den ene är stark och arbetsskicklig från födelsen och uppväxten; den andre har icke i födelsen och uppväxten fått samma utrustning, är icke så stark eller skicklig. Och det är av samma grunder som

det ena landet blir strejkbrytare mot det andra. Det land som har lyckan att äga stora naturrikedomar, mera sol och bättre jord och en flink och duktig arbetareklass blir nödvändigt “strejkbrytare“ mot ett mindre rikt utrustat land. Det är Amerikas stora rikedom som gör det till en kolossal “strejkbrytare“, precis som det är en mans rikedom att bli född med en rak rygg, medan hans broder är född med en puckel.

Det är ingenting gott att ge mest för minst, ingenting gott att vara strejkbrytare. Ordet har vunnit universellt språkbruk. På andra sidan är det överallt brännmärkt som snålhet, själviskt och okristligt att uppträda som en icke-strejkbrytare och giva minst för mest. Så att hela världen står, liksom den engelske arbetaren, mellan djävulen och avgrunden. Det är förräderi mot sina kamrater att uppträda som strejkbrytare och det är ett förräderi mot Gud att icke uppträda som strejkbrytare.

Men då det alltid är dåligt att ge minst för mest, såväl som att ge mest för minst, vad återstår då? Att giva lika för lika,detsamma för detsamma, varken mer eller mindre. Men detta kan icke ske i det nuvarande samhället, som det för närvarande är konstituerat. Det ligger icke i det nuvarande samhällets natur, att man ger lika mot lika, detsamma för detsamma. Och så länge som människan fortsätter att leva i detta konkurrenssamhälle, kämpande med varandra med näbbar och klor för föda och husly (vilket är att med näbbar och klor slåss för livet), så länge kommer strejkbryteriet att existera. Strejkbrytarens vilja till livet tvingar honom att existera. Han må bli bespottad och begabbad, av sin kamrat, han må bli slagen med sten och klubbor av de män som i kraft av en överlägsen styrka och duglighet äro “strejkbrytare“ mot honom, såsom han är “strejkbrytare“ mot dem, genom att arbeta längre tid och för mindre lön, men trots allt vill han komma att fortsätta givande lite mera av mest för minst än vad de andra giva.

*